

Rose

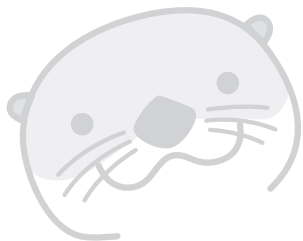
ผมไม่เป็น (Ω) บอกคุณหรอก! 1

สามหนึ่งสองหนึ่ง

เขียน

寤墨 Wu Mo

วาดภาพปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เขาพนันถึงบทความด้านสรีระที่อ่านเจอ
ว่าคนที่มีเพชรเป็นโอเมก้านั้นจะมีใบหน้าที่ได้สัดส่วนเช่นเดียวกับอัลฟา”
— สามหนึ่งสองหนึ่ง

คำแนะนำนักพิมพ์

จากนิยายออนไลน์ชื่อดังที่นักอ่านมากมายยกย่องให้เป็นที่สุดของนิยายที่มีพระเอกคลั่งรักและอบอุ่นดูจไม่โครเวฟ ในแฮชแท็ก #อัลฟาของคุณ แต่นิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ความหวานให้อ่านเอาฟินเท่านั้น ยังจะพาผู้อ่านทุกท่านไปเจาะลึกเบื้องหลังการทำงานของนายเอกของเราผู้เป็นทั้งโอเมก้าและเจ้าของโรงพิมพ์ที่กำลังจะเจ๊งด้วย!

คิรากร นายเอกสุดน่ารักไปร่ำเรียนด้านบรรณรักษ์ถึงเมืองนอก เมืองนา แม้ชาติก่อนจะเป็นแค่เกย์ในครอบครัวชนชั้นกลางที่พ่อแม่ไม่ยอมรับ แต่ในชาติใหม่กลับได้เป็นโอเมก้าอันดับหนึ่งของประเทศ หน้าที่ครอบครัวยังมีกิจการของตัวเอง และกำลังจะได้แต่งงานกับอัลฟาหนุ่มนักธุรกิจสุดหล่อ แต่ทุกอย่างก็ไม่ง่ายเหมือนที่คิด ใครที่มีภาพจำว่านายเอกจะต้องอ่อนแอ ทำงานไม่เก่ง หรือแค่เข้าประชุมทำงานผิวเผิน ขอให้ลืมไปได้เลย เพราะนายเอกเรื่องนี้ทั้งลุย ทั้งเก่ง แถมยังน่ารักเป็นที่หนึ่ง ความน่ารักของคิรากรจะละลายใจภวิศได้เร็วแค่ไหนก็ต้องมาลุ้นกันเลยละ

Rose

คำนำผู้เขียน

สวัสดีค่ะ สามหนึ่งสองหนึ่งค่ะ หรือจะเรียกว่า “สาม” ก็ได้นะคะ ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนค่ะ ^^ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เขียนคำนำในหนังสือของตัวเอง ตื่นเต้นมากๆ

ขอบคุณนักอ่านทุกคน ขอบคุณสำหรับกำลังใจที่มีให้กันมาตลอดค่ะ
ขอบคุณ บ.ก. และทีมงานทุกฝ่าย ในระหว่างแก้ไขต้นฉบับ สามได้เรียนรู้เกี่ยวกับงานเขียนเพิ่มขึ้นมาก ดีใจมากที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับ บ.ก.ค่ะ

และขอขอบคุณที่ปรึกษาคนสำคัญผู้คอยรับฟังทุกอย่างและเป็นที่กำลังใจให้ตลอด

ความฝันสูงสุดของการเป็นนักเขียนสำหรับสามคือการที่นักอ่านบอกว่า “สนุก” รู้สึกเป็นเกียรติมากที่ทำให้คืนวันของนักอ่านมีสีสันสดใสขึ้นมา คำว่าสนุกของคุณนักอ่านคือความฝันสำหรับนักเขียนมือสมัครเล่นคนนี้แล้วค่ะ ในชีวิตของคนเรามีเรื่องที่เหนื่อยและท้อมากมาย ถ้าหนังสือเล่มนี้สามารถปัดเป่าความรู้สึกเหนื่อยหรือท้อให้เบาบางลง สามจะดีใจมากๆ อยากให้นักอ่านทุกคนมีความสุข ความสุขของนักอ่านคือสิ่งที่เติมเต็มงานเขียนของสามให้มีความหมายมากขึ้นค่ะ

การใช้ชีวิตประจำวันทั่วไปเป็นจุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องนี้ค่ะ ถ้าโลกของเรามีเพชรองขึ้นมาจริงๆ มันจะเป็นยังไงนะ อาชีพต่างๆ จะมีข้อกำหนดและกฎเกณฑ์อะไรบ้างหรือเปล่า พวกเขาจะใช้ชีวิตแตกต่างจากเราในตอนนี้มากแค่ไหน จะมีของอะไรที่ในโลกของเราไม่มีมั้ยนะ สังคมในโลกนั้นจะเป็นยังไง พอตั้งคำถามแบบนี้ นิยายเรื่องนี้ก็ค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาค่ะ ^^

ตอนเริ่มเขียนนิยายเรื่องนี้ได้สัญญากับตัวเองแน่วแน่แล้วว่า
ไม่ว่ายังไงก็ต้องเขียนให้จบ ต่อให้จะไม่มีคนอ่านเลยก็ตาม จริงๆ แล้ว
มีความฝันว่าอยากเป็นนักเขียนมาตั้งแต่ ม.1 แล้วค่ะ แล้วก็ฝึกเขียนมา
เรื่อย ๆ แต่ไม่ได้เอาลงที่ไหนเป็นจริงเป็นจัง คิดว่าตัวเองคงจะเป็นนักเขียน
ไม่ได้ เป็นคนอ่านก็พอแล้วกัน ถึงแม้เส้นทางสายนี้จะให้ความรู้สึกปวดหนึบ
มาตลอด แต่สุดท้ายสามก็กลับมาเขียนใหม่อีกครั้งจนได้ รู้สึกว่าเป็น
ความรักที่ขมขื่นมากค่ะ ฮ่า ๆ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามสัญญากับตัวเองว่า
จะเขียนอย่างจริงจัง จะเขียนให้จบ และเขียนเพื่อตัวเอง ถึงแม้ว่าจะตั้งใจ
แน่วแน่แล้ว แต่ก็เจอช่วงเวลาที่ท้อและหมดกำลังใจเหมือนกันค่ะ ใครที่มี
ความฝันอยากเป็นนักเขียน สามอยากบอกว่าสู้ ๆ นะคะ เรามาพยายาม
ไปด้วยกันค่ะ!

ยินดีที่ได้รู้จักกันผ่านตัวอักษร ดีใจที่ได้เจอกันค่ะ ^^

ขอฝากเด็ก ๆ ทุกคนไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของคุณผู้อ่านทุกคนด้วยค่ะ
ขอให้ทุกวันเป็นวันที่สดใส มีความสุข สุขภาพแข็งแรงค่ะ

สามหนึ่งสองหนึ่ง

บทที่ 1

เกิดใหม่เป็นโอเมก้า

“พี่คิน...พี่พร้อมแล้วใช่ไหม” ดวงตาเรียวยาวล้อมด้วยแพนตาหนา จ้องลึกเข้ามาในตาของคิรากร มือเรียวสวยของผู้เป็นน้องสาวเอื้อมไป กระชับมือของร่างสูงโปร่งข้างๆ ตัว ก่อนจะพากันเดินออกจากร้านอาหารในเวลาสามทุ่ม

คนถูกถามพ่นลมหายใจออกมาช้าๆ กระชับด้ามจับกระบี่เดินทาง ในมือให้แน่นขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อการบังคับบนฟุตปาร์ที่ซรุระ รวากับกำลังเล่นเกมหลบระเบิดในเมืองหลวงแห่งนี้ “พร้อม พี่พร้อมแล้ว ไม่งั้นพี่จะกลับมาทำไม” ดวงหน้ารูปไข่คล้ายคลึงกับผู้เป็นน้องสาวมองตรงไปข้างหน้า ด้วยสายตาสีเทาเข้ม “ยังไปพ่อกับแม่ก็รู้อยู่แล้วนี่ ว่าพี่เป็นเกย์”

ผู้เป็นน้องสาวหัวเราะออกมาเบาๆ “แต่พอเขารู้ก็ทะเลาะกับพี่ ยกใหญ่จนพี่ต้องหนีไปเรียนอังกฤษไม่ใช่เหรอ” มุมปากยกรอยยิ้มยั่วเย้า คนหนีไปไกลยิ้มแหย่ ภาพเหตุการณ์ที่เขาสารภาพถึงรสนิยมทางเพศของตัวเองเล่นเข้ามาในหัวราวกับว่าเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน ทั้งที่จริงผ่านไปได้ห้าปี แล้วนับตั้งแต่ตอนเขาอายุสี่สิบปี

“พี่คินอย่าเครียดไป” เพลินเพลง...น้องสาวที่อายุห่างจากเขาห้าปี กระชับมือที่จับกับพี่ชายแน่น “คราวนี้เพลงจะอยู่กับพี่เอง! เพลงจะช่วยพี่! ถ้าพ่อแม่ไล่พี่ออกจากบ้าน เพลงก็จะไปด้วย!” จมูกโด่งสวยเซิดขึ้นราวกับรู้ว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้น เพราะตัวเองเป็นคนโปรดของผู้เป็นพ่อ

คิรารอดใจไม่ไหว ปล่ยมือที่จับกันไว้ยกขึ้นมาขยี้ผมนุ่มของน้องสาว

กรี๊ดดด!!!

เสียงกรี๊ดร้องดังสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับเสียงดัง “ตึง!” จากด้านบน เรียกให้สองพี่น้องแหงนหน้าขึ้นไปดู คิรากรเบิกตากว้าง เส้าเหล็กขนาดใหญ่จากอาคารร้างที่กำลังรื้อถอน กำลังร่วงลงมาใส่เข้ากับเพลินเพลง!!!

“หลบ!!!” เข้มลักน้องสาวออกจากตัวสุดแรง เพียงชั่ววินาทีเดียวเท่านั้นเงาสีดำทะมึนก็ทาบทับลงมา ความเจ็บปวดฉีกกระชากความรู้สึกเขาออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย คล้ายกับกระดูกในร่างกำลังแตกละเอียดหิมแทงผ่านเนื้อหนังและอวัยวะต่างๆ

เฮือก!!!

คิรากรหะเล็งพรวดลุกขึ้นนั่ง เม็ดเหงื่อผุดพรายทั่วทั้งใบหน้าและฝ่ามือ เขารู้สึกว่าปลายเท้าเย็นเฉียบ ในขณะที่กำลังสับสนวุ่นคือความฝันหรือความจริง เสียงใส่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

“พี่คิน!!!” มือเรียวยาวพุ่งเข้ามาจับไหล่เขาไว้แน่น แล้วโถมตัวเข้ามากอด “ถ้าพี่ไม่ชอบเรื่องที่จะแต่งงานกับตระกูลนั้น พี่ก็ไม่ต้องแต่ง! ไม่ใช่ทำอะไรลึนคิดอย่างนี้!!!” เด็กสาวทั้งเขย่าทั้งทุบตัวเขาไปมา คิรากรกำลังมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก เลยปล่อยให้อีกฝ่ายทำตามอำเภอใจ เมื่ออารมณ์โกรธระคนตกใจถูกระบายออกมาจนหมดแล้ว เธอก็จับไหล่เขามั่นยึดแขนเหยียดตรงสุดให้สายตาประสานกัน

“ไอ้พี่บ้า!”

“เพลง...” เขาเอื้อมมือไปลูบดวงหน้ารูปไข่ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาเรียวยาวคู่ นั้น “พี่...เหมือนพี่ฝัน...”

น้องสาวเลิกคิ้วข้างหนึ่งอย่างยียวน “พี่ฝันว่าพี่ไปพบยมบาล แล้วเขาก็รู้ว่าพี่ทำกรรมไว้อยะ เลยไล่พี่กลับมา บอกว่ายังตายไม่ได้ใช่ไหม!”

คิรากรมีสีหน้างุนงง “ไม่ใช่...พี่ฝันว่าเรามารับพี่ที่สนามบิน พี่เพิ่งกลับมาจากอังกฤษ เราสองคนแะกินข้าวกัน ตอนที่เรารับพี่ออกมาจากร้าน

อาหาร กำลังจะเรียกรถกลับบ้าน จู่ๆ ก็มีเสาเหล็กตกลงมาจากอาคารร้าง” เขายกมืออีกข้างขึ้นแตะใบหน้าน้องสาวอีกฝั่ง “มันเหมือนจริงมาก”

“เพลงพาไปหาหมอดีกว่า” อีกฝ่ายมีสีหน้ากังวล “พีกินไปเท่าไร” เธอชูกระปุกยาสีชาขึ้นมา คิรากรหรีตามองกระปุกนั้นก็พบว่ามันคือยานอนหลับ

หืม...เขาไม่เคยกินยานอนหลับนะ ไม่เคยมี ไม่เคยซื้อมากินเลย ทั้งชีวิต!

“นี่ของใคร” นิ้วเรียวยาวจิ้มไปที่ขวดยาอย่างมีนัย

เพลีนเพลงกลอกตาไปมา “ไม่เห็นชื่อตรงฉลากยาเธอ **คิรากร อะคิรา** ชื่อพี่ไง!” น้องสาวจิ้มลงบนฉลากนั้น “พี่ทำเพลงแทบหยุดหายใจ! ไอ้พี่บ้า! พีกินไปเท่าไร เพลงเข้ามาก็เห็นพี่นอนไม่หายใจอยู่บนเตียง!”

คิรากรงเป็นไก่ตาแตก เขากวาดสายตารอบๆ ห้องที่เขาเคยมั่นใจว่าเป็นห้องของเขาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ แล้วก็ต้องพบว่า...ที่นี่ไม่เหมือนห้องเขาเลยสักนิด!!!

ห้องนอนห้องนี้มีขนาดกว้างกว่าห้องนอนเดิมของเขาถึงสี่เท่า! ภายในตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไฮเทคให้ความรู้สึกเรียบหรูทันสมัยพร้อมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่มองดูก็รู้ว่เกาะติดเทรนด์เป็นตัวยุคใหม่ล่าสุด ไม่ว่าจะเป็นจอทีวีแบนยาวใหญ่ที่ราบไปกับกำแพงหินอ่อนสีขาว ซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงปลายเตียงขนาดคิงไซส์ เครื่องเล่นเกมทุกแบบ คอมพิวเตอร์สุดหรูสเปคเทพที่เอาไว้เล่นเกมได้คล่องมือ

ครอบครัวเขาเป็นเพียงชนชั้นกลางธรรมดาๆ เท่านั้น แต่เตียงที่เขานอนอยู่ที่นี่ก็ไม่ต้องหาเงินกี่เดือนถึงจะซื้อไหวแล้ว!!!

“เพลง...ที่นี่ที่ไหน” น้องสาวตรงหน้าทำให้เขาไม่ได้แสดงอาการตกใจมากนัก เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีคนรู้จักคุ้นเคยนั่งอยู่ด้วย

คนโดนถามทำหน้าง “ที่บ้านไง เพลงว่าพี่ต้องไปหาหมอ” เธอกำข้อมือพี่ชายแน่น “จริงๆ นะ แถมพี่ชอบกินยาระงับไฟโรโมนบ้างไม่กินบ้าง หมอก็บอกแล้วว่าถ้าทำอย่างนี้นั่นอันตรายกับร่างกายพี่!”

คิรากรกะพริบตาปริบๆ “ไฟโรโมน?”

อีกฝ่ายยกมือทั้งสองข้างจับแก้มขาของเขาล้วนแล้วจึงลึกลงเข้ามาในดวงตา “ไป หา หมอ”

คริการนิ่งไปครู่หนึ่ง เสดลสายตาไปด้านข้างอย่างใช้ความคิดก่อนจะพูดออกมา “พี่...คงจะกินไปเยอะจริงๆ แต่คิดว่าคงไม่ต้องหาหมอรอก แคร์ู้สึกเบลอๆ เหมือนจำอะไรไม่ค่อยได้ ตอนนี้องเพลงก็ช่วยตอบคำถามพี่ก่อนได้ไหม ถ้าพี่ยังจำอะไรไม่ได้อีก พี่จะยอมไปหาหมอ” เขาแฉกสนิซ้างถลอกปากเปิก

น้องสาวที่ก่อนหน้านี้พบพี่ชายของตัวเองหยุดหายใจไป จึงยอมใจอ่อนทำตามอย่างว่าง่าย เธอจึงลงลูบมือคริการซ้ำๆ “พี่คงเครียด”

“ถ้าไม่เครียดคงไม่กินยานอนหลับมั้ง...” เขาไหลไปตามน้ำ พยายามจับต้นชนปลายให้ได้เร็วที่สุด

“เฮ้อ...” เพลินเพลงถอนหายใจออกมาหนักๆ “พี่จำนิยายที่เพลงเคยเล่าให้พี่ฟังได้รึเปล่า ที่มันสร้างโลกใหม่ เป็นโลกที่ไม่มีโอเมก้า อัลฟา เบต้าอะไรบ้าๆ พวกนี้ เป็นโลกที่มีแค่เพศชายเพศหญิง แล้วชายรักชาย เขาก็เรียกว่าเกย์ พี่จำได้รึเปล่า”

คริการนิ่ง ในหัวพยายามค้นหาความทรงจำเกี่ยวกับนิยายที่น้องสาวบอก แต่ในสมองของเขามีแต่นิยายวายที่น้องสาวชอบเอามาเล่าให้ฟังเท่านั้น เพราะน้องสาวในความทรงจำของเขานั้นเป็นสาววายตัวแม่ เธอจึงไม่ได้รู้สึกอะไรที่พี่ชายอย่างเขาเป็นเกย์ แถมยังออกจะดีใจนิดๆ บางครั้งก็แอบเอาเขาไปจับคู่กับคนนั้นคนนี้ ชอบเอานิยายวายมาเล่าให้ฟัง แต่เหมือนจะมีเรื่องหนึ่งในเสี้ยวความทรงจำที่พูดถึงอัลฟา...โอเมก้าเวิร์สอะไรพวกนั้นละ เป็นพล็อตโปรดที่น้องสาวเขาชอบมาก เหมือนว่านายเอกในเรื่องจะท้องได้ ใช้หรือเปล่าละ

แต่เดี๋ยวก่อน คิดยังงี้ก็ไม่มีเรื่องไหนที่สร้างโลกใหม่ที่มีเพศชายเพศหญิงนะ แล้วไอ้ที่เรียกผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกันว่าเป็นเกย์นะ มันคือโลกปกติของพวกเขาอยู่แล้วไม่ใช่หรอ!!!

“ฮัลโหลลลล!” น้องสาวโบกมือไปมาอยู่ตรงหน้าจนคริการสะดุ้ง เขาทำหน้าเหมือนจำไม่ได้ เลยโดนน้องสาวตีดึงเฉียะที่ไหล่แรงๆ

“สรุปพี่จำได้รีเปลาเนี่ย”

“ได้ๆ แล้วมันทำไม มันเกี่ยวอะไรด้วย”

เพลินเพลงมองหน้าพี่ชายด้วยแวตาสงสารสุดชั่วหัวใจ “ก็ถ้าพี่อยู่ในโลกนั้น พี่ก็คงไม่ต้องมากินยาแบบนี้หรอก แล้วพี่ก็คงไม่โดนพ่อจับยกให้ตระกูลอัลฟาอะไรนั่นด้วย เพลงไม่เข้าใจพ่อเลยจริงๆนะ” เธอทำท่าหมดอาลัยตายอยากแทนเขา

“เดี๋ยวนะ...เพลงกำลังจะบอกพี่ว่า โลกนี้ไม่มีเพศชายเพศหญิงหรอก” เขามองตัวเองกับน้องสาวสลับกันไปมา

อีกฝ่ายเอียงหน้า “หรือเพลงอาจจะเล่านิยายแนวโลกใหม่ให้พี่ฟังมากเกินไป พี่เลยจำสลับกัน กันี่ไงเพลงก็เป็นผู้หญิงพี่ก็เป็นผู้ชาย แต่เรามีเพชรคืออัลฟา โอเมก้า เบต้าไง นิยายที่เพลงชอบเล่าให้พี่ฟังอาจจะทำให้พี่สับสนปนเปกันมั่วไปหมด เพราะมันก็คล้ายกัน เพียงแต่โลกนั้นไม่มีอัลฟา โอเมก้า เบต้าบ้าๆพวกนี้ น่าอิจฉาชะมัด”

“...”

เมื่อเห็นสายตางงวยราวกับหนูแฮมสเตอร์ที่หาอาหารไม่เจอ เธอจึงพยายามอธิบายต่ออย่างใจเย็น “พี่...พี่เป็นโอเมก้านะ เป็นโอเมก้าแบบที่ตระกูลอัลฟาทั่วประเทศอยากได้”

“เดี๋ยว” เขาคว้าข้อมือน้องสาว แสร้งยกมืออีกข้างนวดขมับ “โอเมก้าอัลฟาอะไรนั่นคือ...”

เพลินเพลงเอื้อมไปลูบหลังมือพี่ชายตนซ้ำๆ “เพลงขอโทษ เพลงจะไม่เล่านิยายแนวนั้นให้พี่ฟังอีกแล้ว” น้ำเสียงเสียใจอย่างสุดซึ้ง “พี่ฟังนะโลกที่เราอยู่ตอนนี้ มีเพศหลักก็คือชายหญิงอย่างพี่กับเพลงนี่ละ” เธอจิ้มอกเขา แล้วก็ตัวเธอเอง “แต่ก็ยังมียุคที่ต้องตรวจจากผลเลือดซึ่งแบ่งเป็น โอเมก้า อัลฟา แล้วก็เบต้า”

“...” เหมือนเขาซักจะคุ้นๆ ในความทรงจำที่น้องสาวของเขาเคยเล่าให้ฟัง

“เบต้าคือคนส่วนใหญ่ของโลกใบนี้ พวกเราคือคนส่วนน้อย” เธอหรีดตาลง “ส่วนพี่ก็คือโคตรแรร์ โคตรจะหายาก โคตรของโคตรมีแต่คน

อยากได้”

“เพื่อ?” ในลึนชักความทรงจำที่เขากำลังรื้อจนเอกสารปลิววนนั้น เขาจำได้ว่าโอเมก้าคือเพชรองที่อยู่ในสถานะต่ำที่สุด แถมยังโดนกดขี่ข่มเหงไม่ใช่หรอ

“เล่าจบ พี่ต้องไปหาหมอนะ โอเคไหม เพราะว่าพี่ลืมนไปหมดแม้แต่วิชาประวัติศาสตร์เพชรอง!” เธอถลึงตาใส่พี่ชาย “ย้อนไปเมื่อร้อยปีก่อน โอเมก้าเป็นเพศที่ถูกกดขี่ข่มเหง ไม่มีใครอยากเกิดมาเป็นโอเมก้า บางคนพอรู้ว่าตัวเองเป็นโอเมก้าก็ชิงฆ่าตัวตาย ไม่นั่นก็โดนข่มขืน โดนสังคมบีบบังคับให้อยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ”

คิรารกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

“จนอัตราการเกิดโอเมก้าลดน้อยลงมาก เรียกว่าแทบไม่เหลือ แต่จู่ๆ ทุกอย่างก็กลับตาลปัตร เมื่อมีงานวิจัยพบว่าเด็กที่เกิดจากโอเมก้าจะมีพัฒนาการเร็วกว่าเด็กคนอื่น มีสมองปราดเปรื่อง มีรูปร่างหน้าตาดีสมส่วน! ถ้าเด็กคนนั้นเกิดมาเป็นเบต้าก็จะเป็นเบต้าที่โดดเด่น เกิดมาเป็นอัลฟาก็จะเป็นอัลฟาที่ยิ่งใหญ่กว่าอัลฟาทั้งหมด เกิดมาเป็นโอเมก้าก็จะมีดวงดาวกับอัญมณีสล้าค่า แถมงานวิจัยนี้ยังพบอีกว่าบุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ทั่วโลกล้วนกำเนิดมาจากโอเมก้า! หลังจากนั้นโอเมก้าเลยกลายเป็นที่ต้องการ บ้านไหนมีลูกที่เกิดเป็นโอเมก้าก็ราวกับมีทองคำแท่งไว้ในมือ ทุกคนต่างวิ่งเข้าหา แต่น่าเสียดายที่ประชากรโอเมก้าลดน้อยลงมาก ๆ ๆ ๆ แบบร้อยคนจะเจอสักหนึ่งคนอะไรอย่างนี้ แล้วพี่นะ...”

เธอตอบไล่พี่ชายตัวเอง ยึดอกอย่างภาคภูมิใจ “ก็เห็นโอเมก้าประเภทที่โคตรจะแรร์ เป็นโอเมก้าที่เกิดจากอัลฟากับอัลฟา พี่เลยเป็นโอเมก้าที่โคตรจะแข็งแกร่ง!”

“หา...” คิรารอ้าปากค้าง ฟังยังงี้ก็เหมือนเครื่องผลิตลูกอยู่สินะ!

“แต่เพลงว่าฟังยังงี้ก็เหมือนเครื่องผลิตลูก!” คิรารพยักหน้า สมกับที่คลอติดตามกันมา “เพลงไม่ชอบเลย แล้วเพลงก็ไม่ชอบที่พ่อทำเหมือนพี่เป็นสินค้าเอาไปยกให้คนโน้นคนนี้ เรื่องนี้เพลงจะไม่ยอมหรอกนะ จะต้องสู้ให้ถึงที่สุดสิ! ไหนๆ เพลงก็เป็นอัลฟาแล้ว เพลงก็จะปกป้องพี่เอง!”

“ในบ้านนี้มีใครเป็นโอเมก้าบ้าง”

เพลินเพลงชี้ไปที่เขา “พี่ฟิง พี่เป็นโอเมก้าเพียงคนเดียวจากตระกูลอัลฟาอันทรงพลังของเราทั้งหมด พี่คือโอเมก้าที่เกิดจากตระกูลอัลฟา!”

ศิรากรลูกรพวด คิ้วขมวดน้องสาวแน่น “พาพี่ไปหาหมอหน่อย!”

ระหว่างทางที่ศิรากรเดินทางมาโรงพยาบาล เขาพบความจริงที่ชวนตกตะลึงอยู่หลายข้อ ข้อที่หนึ่งคือบ้านของเขาใหญ่มากกก มองดูเหมือนคฤหาสน์ในละครหลังข่าว อย่างที่สองคือเหมือนบ้านของเขาจะค่อนข้างมีฐานะ ไม่สิ จากตัวบ้านและการที่มีคนขับรถพาพวกเขาไปส่งโรงพยาบาล ถ้าอย่างนั้น ก็คงจะเลยคำว่า “ค่อนข้างมีฐานะ” ไปหลายขั้นเลยทีเดียว!

ศิรากรเหลือบมองเพลินเพลงที่กำลังนั่งไถโทรศัพท์มือถือไปเรื่อยเรื่อย เขาจึงลองความหาโทรศัพท์มือถือของตนในกระเป๋าเสื้อผ้าดูบ้าง แต่กลับหาไม่เจอ...อาจจะลืมไว้ที่บ้านก็ได้ละมัง

“พี่หาหมอเสร็จก็แวะไปเยี่ยมพ่อกันหน่อยนะ”

“พ่อ...” ศิรากรมีสีหน้าเป็นกังวล “พ่อเป็นอะไร”

“อ้อ...” เพลินเพลงส่ายหน้าเบาๆ “นอกจากพ่อจะนอนโรงพยาบาลแล้ว พี่ก็อาจจะต้องนอนด้วยเหมือนกันนะ! ช่วงนี้เหมือนพ่อน่าจะเครียดๆ นะ ความดันก็เลยขึ้น”

“ร้ายแรงจนต้องนอนโรงพยาบาลเลยเหรอ” ศิรากรมีสีหน้าเป็นห่วง

“พี่ยังไม่ลืมใช้ไหมว่าพ่อมีโรคประจำตัวคือความดันโลหิตสูง” เพลินเพลงชี้ตามองอีกฝ่าย ศิรากรรีบพยักหน้ารับ ทั้งที่จริงแล้วพ่อในความทรงจำของเขาไม่มีโรคประจำตัวเลยสักนิด

“นั่นละ บีที่แล้วพ่อต้องผ่าตัดสมองก็เพราะโรคนี้ในโพรงสมองมากเกินไป เพราะน้ำในไขสันหลังโดนดันไปอยู่ที่สมองส่วนหลัง หมอต้องเจาะท่อออกจากท้ายทอยลงมาในกระเพาะเพื่อระบายน้ำในสมองออก...ก็เลยมีผลกับความดันมาจนถึงตอนนี้”

“อ้อ...”

“แต่แปลกแฮะ ปกติพี่ก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องที่บ้านเท่าไรนี่ ยิ่งหลังจาก

พ่อยกพี่ให้คนอื่นยิ่งแล้วใหญ่”

คิรากรเกาแก้มเบาๆ “พี่ก็เป็นห่วงพ่อนะ พ่อทุกคนจะไม่ใช่ห่วงได้ยังไง”

เพลินเพลงยิ้มกว้างรับคำของเขา ก่อนจะก้มลงเล่นโทรศัพท์มือถือต่อ

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล คิรากรกวาดสายตามองแผนกต่าง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะติดต่อแผนกประชาสัมพันธ์ให้ส่งเขาไปยังแผนกเพชรอง เพลินเพลงที่เดินตามมาถึงกับงุนงงว่าทำไมเขาถึงไม่ไปตรวจร่างกายที่แผนกอายุรกรรม แต่พอเห็นพี่ชายของตนยืนกรานเสียงหนักแน่น เธอก็เลยตามไปอย่างเงิบ ๆ เด็กสาวงุนงงกว่าเดิมเมื่อเห็นพี่ชายขอตรวจเลือดเพื่อยืนยันเพชรองของตนเองอีกครั้งหนึ่ง เธออยากจะลากพี่ชายไปตรวจสมองใจจะขาด แต่เมื่อเห็นสีหน้าวิตกกังวลและจมอยู่ในภวังค์ตลอดเวลา เพลินเพลงจึงก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถือแทน

นั่งรอผลตรวจไม่นาน พยาบาลก็เรียกคิรากรเข้าไปหาคุณหมอในห้องตรวจ

ห้องตรวจที่นั่นกว้างขวางราวกับห้องรับรองแขกหรูในโรงแรมห้าดาว ลึกแห่ง คิรากรเดินเข้าไปนั่งตรงข้ามกับแพทย์หญิงวัยกลางคนเจ้าของรอยยิ้มอ่อนโยน

“คุณเป็นโอเมก้านะคะ” เธอยื่นผลตรวจมาให้คิรากร เขาก้มมองกวาดสายตาอ่านข้อความในกระดาษที่ละบรรทัด พร้อมกับจิกเล็บลงไปบนฝ่ามือของตัวเอง...นี่ไม่ใช่ฝัน

เขาเหลือบมองข้อพับแขนที่มีลิ่มสีแปะทับไว้เพื่อห้ามเลือดหลังจากถูกเข็มทิ่มลงไป นี่เป็นหลักฐานว่าเขาเป็นโอเมก้าจริง ๆ!

“ทำไมถึงอยากตรวจซ้ำล่ะคะ” เสียงนุ่มลึกดังคิรากรออกมาจากภวังค์ เขาพยายามคิดข้อแก้ตัวราวกับเครื่องหมายโหลดตึงที่กำลังหมุนตัวอย่างเร็วจี้ ก่อนจะตอบออกไปว่า “พ่อที่บ้านผมเขาเป็นอัลฟ่ากันหมด ก็เลยไม่แน่ใจเท่าไรนะครับ อยากตรวจอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ”

“แสดงว่าคุณพ่อกับคุณแม่ของคุณมียืนโอเมก้าแฝงอยู่ค่ะ”

ศิริกรพยักหน้าก่อนจะถามต่อ “คือว่า...ตัวผมที่เป็นแบบนี้ ต้องระมัดระวังอะไรบ้างครับ”

เขาเห็นความสงสัยในดวงตาเล็กๆ ที่มองมาผ่านเลนส์แว่นบางเฉียบ อยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะสลายหายไป “เรื่องฮีทค่ะ ที่ต้องระวังมากและระวังเป็นพิเศษ” เธอพลิกแฟ้มประวัติของศิริกรในมือ “ดูเหมือนว่าคุณจะกินยาระดับฟีโรโมนไม่สม่ำเสมออะคะ ถึงแม้ว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการแพทย์จะก้าวหน้าไปมากจนทำให้โอเมก้าสามารถใช้ชีวิตได้ปกติเหมือนคนทั่วไป แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าช่วยคุณจากการติดยาได้นะคะ หากคุณยังกินยาระดับฟีโรโมนบ้างไม่กินบ้างแบบนี้แล้วติดยาขึ้นมาจะเป็นเรื่องใหญ่เอาค่ะ”

“ถ้าติดยาขึ้นมา จะมีทางแก้ไขไหมครับ”

“จะต้องใช้ยาที่แรงขึ้นค่ะ หรือถ้าใช้แล้วยังไม่ได้ผลจริง ๆ คุณต้องหาอัลฟ่าของตัวเองมาช่วยแล้วละคะ แต่จากที่หมอดูประวัติของคุณ คุณบอกว่ายาระดับฟีโรโมนของคุณทำให้ช่วงฮีทมีอาการเวียนหัวและคลื่นไส้ใช้ไหมคะ”

ศิริกรพยักหน้ารับเออออห่อหมก

“หมอขอแนะนำให้คุณไปที่แผนกฟีโรโมนค่ะ คุณหมอที่แผนกนั้นสามารถผลิตยาที่เหมาะสมกับร่างกายของคุณได้ ราคาค่อนข้างสูง แต่คุณคงไม่มีปัญหาค่ะ” เธอคลี่ยิ้มเย็นราวกับกำลังจะบอกว่า ฉันไม่อยากได้ผู้ป่วยโอเมก้าติดยาเพิ่มหรอกนะ

“แล้วปกติโอเมก้าฮีทบ่อยไหมครับ”

คุณหมอมีสีหน้างุนงง แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างรักษามารยาท “แล้วแต่คนค่ะ บางคนก็สามเดือนครั้ง หกเดือนครั้ง หรือเดือนละครั้ง หมอดูจากประวัติของคุณแล้ว รอบฮีทคุณคือเดือนละครั้งนะคะ”

ศิริกรหน้าซีดเผือด ไหนน้องสาวบอกว่าเขาเป็นโอเมก้าสุดแข็งแกร่งไง! ฮีทเดือนละครั้งมันแข็งแกร่งตรงไหนเนี่ย!!!

คุณหมอชักถามเขาเพิ่มเติมอีกสองสามข้อ ก่อนจะบอกลากัน

จิรากรเดินออกมาจากห้องตรวจ เมื่อเฟลินเพลงเห็นเขาก็รีบลงเดินเข้ามาหาทันที

“พี่มาแผนนี้ทำไม”

“เพลง...ทำไมพี่ถึงกินยาระงับฟีโรโมนบ้างไม่กินบ้างล่ะ เพราะพี่ชอบปวดหัวตอนกินเธอ”

“เพลงว่าพี่อาการหนักนะ ไปให้หมอตรวจร่างกายเถอะ! พี่จำไม่ได้กระทั่งว่า เวลาพี่ีหพี่จะชอบให้เพลงมาอยู่ใกล้ๆ เพราะฟีโรโมนของเพลงทำให้พี่รู้สึกสงบ ไม่ต้องกินยา”

“อ้อ...” เขาก็มองเงาจากกระจกเงา ก่อนจะเดินลี้ไปยังแผนการเงิน ยังดีที่เขาพกกระเป๋าตังค์ติดตัวมาด้วย จิรากรหยิบบัตรเครดิตสีเงินสว่างไสวที่มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นบัตรสำหรับลูกค้าชั้นพิเศษออกมา ก่อนจะยื่นให้พนักงานชำระค่ารักษาพยาบาลในครั้งนี้

“คุณผู้ชายคะ...คือว่า บัตรใบนี้รูดไม่ผ่านค่ะ ไม่ทราบว่ามีบัตรใบอื่นหรือเปล่าคะ” เธอก็ยิ้มเอาใจด้วยกลัวเขาจะเสียหน้า จิรากรมีสีหน้าหงายเฟลินเพลงจึงหยิบบัตรของตัวเองขึ้นมาให้แทน “ใบนี้ก็ได้อะ”

“ขอบคุณค่ะ” พนักงานนำบัตรไปชำระเงิน รอบนี้ไม่มีปัญหาอะไร จิรากรก็มองบัตรใบหรรือในมือ ปกติบัตรระดับนี้ไม่จำกัด้วงเงินไม่ใช่เธอแล้วทำไมของเขาถึงรูดไม่ผ่านล่ะ

เขาได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ ก่อนเดินตามน้องสาวไปเยี่ยมผู้เป็นพ่อที่พักรุอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้

เฟลินเพลงนำทางอย่างช้าชองราวกับที่นี้เป็นบ้านหลังที่สอง พวกเขาเดินเข้าไปในลิฟต์ เฟลินเพลงบอกพนักงานให้กดลิฟต์ไปยังชั้นลิบเจ็ดที่มีตัวอักษรกำกับข้างปุมว่า [VIP]

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก พยาบาลสองคนก็ออกมาต้อนรับพวกเขา พร้อมพาไปยังห้องพักรักษาตัวกับรู้ว่าพวกเขาคือใครและกำลังจะไปห้องไหน ห้องผู้ป่วยวีไอพีแห่งนี้กว้างใหญ่ราวกับโรงแรม ตัวห้องแบ่งออกเป็นสองส่วน คือส่วนที่จัดวางโซฟายาวไว้ให้แขกที่มาเยี่ยม กับส่วนที่เป็นห้องพักรของผู้ป่วยหญิงสาวสูงวัยที่เขาคุ้นเคยเดินเข้ามาต้อนรับ แม่...คนตรงหน้าคือแม่ของเขา

“แม่ครับ...” คิรากรเปลอเรียกพี่มาเสียงแผ่ว แม้ที่เขาไม่ได้เจอมานานหลายปีอยู่ตรงหน้าแล้ว หากแต่อีกฝ่ายมีสีหน้าประหลาดใจ ไม่ใช่ดีใจที่ได้เจอกัน

“มากับเขาด้วยหรอ”

คิรากรอยากจะพุ่งเข้าไปกอดให้หายคิดถึง แต่ดูจากสถานการณ์ตอนนี้แล้ว เขาทำได้เพียงพยักหน้าเบาๆ เท่านั้น

“รีบไปหาพ่อเถอะ พ่อเขาเครียดเรื่องเรามากจนความดันไม่ลดลงเลย”

ผู้เป็นแม่ดันคิรากรเข้าไปในห้องอีกส่วนหนึ่ง ก่อนจะปิดประตูเลื่อนบานใหญ่ ทิ้งให้เขาอยู่กับพ่อที่กำลังนอนอยู่บนเตียงตามลำพัง เมื่อคนป่วยเห็นว่าแขกที่เข้ามาในห้องคือใครก็จ้องเขม็ง พ่อของเขาคนนี้น้ำตาเหมือนพ่อของเขาในความทรงจำมาก มีเพียงสิ่งเดียวที่ต่างกัน คือสายตาอ่อนโยนและเต็มไปด้วยคำขอโทษอย่างสุดซึ้งที่ส่งมาให้

ต่างจากแววตารังเกียจและเจ็บปวดในความทรงจำที่มองเขาทุกครั้งหลังจากรู้ว่าเขาเป็นเกย์

“เป็นยังไงบ้างครับ” คิรากรรู้สึกว่เสียงของตัวเองสั่นจนฟังดูตลก เขาเดินเข้าไปคว้าเก้าอี้ แล้วเลื่อนมาใกล้เตียงก่อนจะนั่งลง

“พ่อขอโทษนะ...เหมือนว่าบัตร์เครดิทของลูกจะโดนตัดแล้ว” น้ำเสียงดูเป็นกังวล หากแต่ยังซัดถ้อยซัดคำดี คิรากรคว้ามือของพ่อมากุมไว้หลวมๆ

“มันใช้เวลามาพูดเรื่องนี้เหรอพ่อ” เขาถามยิ้มๆ

อีกฝ่ายก็ยิ้มตอบ “ยิ้มได้แล้วหรอเรา พ่อรู้สึกผิดกับเรามาก พ่อขอโทษนะ...”

คิรากรกำลังจูนงว่าอีกฝ่ายขอโทษเรื่องอะไร และกำลังคิดหาคำถามที่ดูไม่แปลกจนเกินไป แต่อีกฝ่ายกลับพูดต่อ

“พ่อขอโทษที่เอย่ปากยกลูกให้เป็นสะใภ้ของตระกูลภัทรโยธา โดยที่ไม่ถามความสมัครใจของลูกก่อน...จริงๆ พ่ออยากอธิบายให้เรื่องราวมันชัดเจน แต่ลูกไม่ฟังเลย...ตอนนี้พอจะฟังพ่อได้หรือยัง”

เขาพยักหน้า

“เรื่องนี้มีแค่พ่อแม่และลูกเท่านั้นที่รู้ อย่าบอกให้เพลงรู้เด็ดขาดนะ... ตอนนี้พ่อมีเงินพอจ่ายเงินเดือนให้พนักงานในบริษัท รวมทั้งคณานในบ้านเราอีกแค่สองเดือนเท่านั้น”

ศิริการเพลอนั่งหลังตรงขึ้นมาทันที

“อาจเพราะพ่อป่วยตั้งแต่ปีที่แล้ว เลยทำให้พ่อตัดสินใจผิดพลาดไปหลายเรื่อง เงินหมุนในบริษัทของเราตึงมาก พ่อไม่มีที่พึ่ง เลยไปขอยืมเงินจากเพื่อนของพ่อที่ลูกก็รู้จักดี ไอ้พฤทธิ์นั่นละ มันมีลูกชายหัวแก้วหัวแหวนอยู่หนึ่งคน มันก็เลยเอ่ยปากยืมเงินก้อนนี้ให้พ่อ แลกกับให้ลูกไปเป็นสะใภ้บ้านมัน ตอนแรกพ่อปฏิเสธ ทึกทักเอาเองว่าเดี่ยวเดียวก็คงเอาเงินมาใช้หนี้มันได้ แต่ตอนนั้นเงินที่พ่อยืมมันมาหมุนธุรกิจเกือบจะหมดแล้ว สถานการณ์ก็มีแต่เลวร้ายลง พ่อไม่เห็นทางไหนจะดีไปกว่าทางนี้อีกแล้ว ลูกชายของพฤทธิ์ก็ตั้งใจทำงาน ไม่เคยมีเรื่องอื้อฉาวหรือเรื่องเดือดร้อนให้ตระกูลภัทราโยธาหนักใจ พ่อไม่เคยเลี้ยงลูกให้ลำบาก ดูเลเหมือนไข่ในหิน พ่อก็รับไม่ได้ที่จะเห็นลูกลำบาก...แต่งเข้าไปอยู่บ้านเขาลูกก็จะสบายไปทั้งชีวิต”

ผู้เป็นพ่อบิบบมือเขาแน่น “พรงุ่นี้นะเนี่ยทางบ้านโน้นเขาจองร้านอาหารให้ลูกทั้งสองคนได้เจอกัน ตกลงตามนั้นละสิน”

ศิริการที่เจอคำว่าสะใภ้บ้าง แต่งเข้าบ้านบ้าง ถึงกับสมองอื้ออึงเป็นไข เผลอพักหน้ารับคำไปโดยไม่รู้ตัว เมื่ออีกฝ่ายเห็นลูกชายพยักหน้ารับก็ยิ้มด้วยความโล่งใจราวกับยกภูเขาทั้งลูกออกจากอก

“พ่อครับ...จะยากอะไรละครับ เราก็ตายบ้านที่เราอยู่ทั้ง ขายกิจการแค่นี้ใช้หนี้ไม่พอหรือครับ”

ผู้นำตระกูลสายหน้าแรงๆ “ไม่ได้ พ่อยอมไม่ได้ แค่พ่อคิดว่าลูกจะต้องนอนเตียงเล็ก ๆ ขนาดเท่าเตียงคนป่วยแบบนี้พ่อก็รับไม่ได้แล้วจริง ๆ”

ศิริการถึงกับอึ้งไป เขาอยากรู้จริง ๆ ว่าตัวเขาในโลกนี้ถูกเลี้ยงมาแบบไหนกันแน่!

“พรงุ่นี้นะลูก พุ่มตรง รายละเอียดของร้านอาหารพ่อจะส่งให้เราทางมือถืออีกที” พ่อกำชับเสียงนุ่ม

ศิริกรขมวดคิ้ว แม้เขาจะยังจับต้นชนปลายไม่ค่อยถูก แต่การที่ตัวเขาต้องไปเป็นสะใภ้บ้านใครก็ไม่รู้ก็ไม่ถูกต้องมากมายเหมือนกันนะ ต้องมีทางออกอื่นสิ

“พ่อครับ พ่อยืมเงินคุณพ่อก็มาเท่าไรครับ”

“ห้าสิบล้าน”

ศิริกรแทบจะหงายหลัง ก่อนจะกัดฟันพูด “โอเคครับ ถ้าผมสามารถหาเงินห้าสิบล้านมาคืนได้ ต้องยกเลิกเรื่องแต่งเข้าบ้านตระกูลนั้นนะครับ”

คนเป็นพ่อมีสีหน้างุนงง เขามองดูลูกชายตรงหน้าราวกับเหมือนไม่ใช่ลูกตัวเอง “ลูกจะทำอะไรนะ”

“ทำงานสิครับ จะให้ผมทำอะไรได้ล่ะ” นอนอยู่เฉยๆ เงินมันก็ไม่ไหลเข้ามาในบัญชีไหนพ่อ

พ่อได้ยื่นคำว่างาน อีกฝ่ายก็สะดุ้ง

“พ่อพูดหรือเปล่า ลูกกำลังบอกพ่อว่าจะทำงานเหียนะ!”

ศิริกรกะพริบตาปริบๆ เขาก็อายุไม่น้อยแล้วนะ อยู่ในวัยทำงานแล้วทำไมถึงจะทำได้ล่ะ

“ตั้งแต่เรียนจบลูกก็ไม่เคยทำงานเลย แต่งไปเป็นสะใภ้ตระกูลภัทรโยธาดีกว่าไหมลูก” คำถามนี้เต็มไปด้วยความหวังใยสุดหัวใจ ไม่มีการประชดประชันหรือเหน็บแนมเรื่องที่เขาไม่เคยยอมทำงานแม้แต่หน่อย

ศิริกรนิ่ง...ตกลงเขาในโลกนี้เป็นคนยังงั้นแน่นะ!!!

บทที่ 2

อัลฟาจากตระกูลร่ำรวย

“ผมจะหาเงิน มาคืนตระกูลภัทรโยธาให้ได้ครับ”

นี่เป็นประโยคสุดท้ายที่เขาคุยกับพ่อก่อนจะกลับบ้าน
ปากดี!!!

ศิรากรตั้งทั้งผมตัวเองอยู่บนเตียงขนาดคิงไซส์ในห้องนอน ห้าสิบ
ล้านเชียวนะ! เขาหยิกที่ท้องแขนเพื่อยืนยันไม่ใช่ฝัน พอมาถึงตรงนี้ก็
อดคิดไม่ได้ว่าเขาในโลกนั้นคงจะ...ตายไปแล้วจริงๆ และตัวเขาในโลกนี้
ก็คงจะตายไปแล้วจริงๆ ด้วยเหมือนกัน...ในอกพลันรู้สึกวูบโหวง ศิรากร
สอตส่ายส่ายตาหาโทรศัพท์มือถือของตนทั่วห้อง แล้วก็พบว่ามันอยู่ใต้
หมอนข้างๆ มือนี่เอง

ยังดีที่ของทุกอย่างในโลกนี้แทบจะเหมือนกับโลกที่เขาอยู่ โทรศัพท์
มือถือในมือเป็นสมาร์ตโฟนที่ใช้การปลดล็อกด้วยใบหน้า ด้านแรกในการ
เข้าโทรศัพท์มือถือจึงผ่านไปได้อย่างดี เขากวาดตาดำรวจแอปพลิเคชัน
ต่างๆ ที่มีหน้าตาแปลกประหลาดจนไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร จึงเปลี่ยนมา
ไล่อ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวเล็กๆ ข้างใต้แทน แล้วสายตาก็ไปสะดุด
เข้ากับชื่อหนึ่ง...[Guru]

เมื่อกดเข้าไปดูก็ปรากฏช่องสำหรับป้อนคีย์เวิร์ดที่เราต้องการค้นหา...
อันนี้คงจะเหมือน Google ลินะ

ชื่อยังขึ้นด้วยตัว G เหมือนกันเลย!

ศิริกรสะดุดอยู่ที่แอปพลิเคชันหนึ่ง มันเป็นรูปตัวทีตัวใหญ่สองตัว เหมือนกำลังยืนคุยกัน ข้างล่างเขียนกำกับว่า [Tell N Talk]

เมื่อเขากดเข้าไปในนั้น ก็พบว่ามันคือแพลตฟอร์มที่คล้ายกับ Twitter หากแต่มีฟังก์ชันที่ลงรูปและข้อความแยกกันไว้อย่างชัดเจน เขาเผลอสบถคำหยาบออกมาเบาๆ เมื่อเห็นจำนวนคนที่ติดตามแอคเคานต์ของเขา

[100K]

เขาเป็นใครกันแน่!

ศิริกรขุดแอคเคานต์ของตัวเองราวกับมันไม่ใช่ของตน เขาไล่ไปดูรูปแรกสุดที่ลงในแพลตฟอร์มนี้ ดูทุกข้อความที่โพสต์ ไล่ดูอยู่ชั่วไ่มงกว่า จึงพบว่าตัวเขานั้นคือลูกคนรวยที่ค่อนข้างดังในโลกโซเชียล

นี่มันต่างจากโลกโซเชียลเดิมของเขาลิบลับ ในโลกเดิมนั้นเขาแทบจะไม่โพสต์รูปอะไรลงไปเลย หรือถ้าลง ก็จะเป็นรูปวิวทัศนียภาพ ภูเขา แมว รูปของกิน แต่ตัวเขาในโลกโซเชียลแห่งนี้แต่งตัวได้ทันสมัยสุดๆ แถมทุกรูปยังถ่ายออกมาดูเซ็กซี่นิดๆ หน้าตาที่เล่นหูเล่นตาในรูปนั้นก็ดูมีเสน่ห์ชวนน่าหลงใหลมาก

สรุปคือเหมือนเป็นแอคเคานต์ของลูกคนรวยที่เกิดมานอกวงเงินกองทอง วันๆไม่ต้องคิดอะไร แต่งตัวถ่ายรูปลงโซเชียล กินหรืออยู่สบาย ใส่แบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า เรื่องเครียดที่สุดในชีวิตดูจะเป็นการหาคำคมมาโพสต์หลังจากที่จิบกาแฟในยามเช้าเสร็จแล้ว

ว่า...

เขาอ่านคำคมแต่ละข้อความในแอคเคานต์แล้วก็รู้สึกกระดากอายนั่นช่าง...เอ่อ...เอาเถอะ มันไม่เหมือนเขาเลยสักนิด!!!

นอกจากเขาจะเป็นโอเมก้าที่โคตรหายากแล้ว ยังเป็นคนที่ค่อนข้างดังในโลกโซเชียลอีกต่างหาก!

ศิริกรยกมือลูบหน้าซำๆ เขาออกจากแอปพลิเคชันนี้เพื่อไปหาวิธีตั้งค่าพาสเวิร์ดต่างๆ ใหม่ ลองกดเข้าไปดูในเน็ตเผื่อว่าตัวเขาคนนี้อาจจะแอบใส่พาสเวิร์ดทิ้งไว้กันลืม...และก็เป็นจริงอย่างที่เขาคาด แต่สิ่งที่ทำให้เขา

ตกใจคือโศกนาฏกรรมของวันนี้ที่เพิ่งบันทึกไปเมื่อตอนบ่ายโมง นี๋ยาวจิ้มลงไป
ที่โน้ตนั้นเพื่อเปิดอ่านอย่างไม่ลังเล

[พอบอกว่าบ้านของเรากำลังจะล้มละลาย หลังจากนั้นอีกสองเดือน
จะไม่มีแม่บ้าน ไม่มีคนขับรถ ไม่มีคนสวน บัตรเครดิตที่ใช้อยู่จะใช้ไม่ได้
อีกต่อไป แล้วจะให้อยู่ได้อย่างไร! จะเอาหน้าไปบอกใครว่าบ้านกำลังจะ
ล้มละลาย! แล้วถ้าเกิดมีคนรู้ว่าพ่อขายฉันแลกเงินเพื่อธุรกิจล่ะ จะทำ
อย่างไร รับไม่ได้ นี่มันเกินไปแล้ว พ่อเห็นฉันเป็นสิ่งของเหรอ นึกอยาก
จะทำอะไรก็ทำ พ่อเห็นแก่หน้าฉันบ้างไหม พ่อรู้ไหมว่ามีคนตามติดชีวิต
ฉันเท่าไร ทำไมพ่อถึงทำทุกอย่างในชีวิตฟังกานนี้ อยู่ไม่ได้แล้ว แคคิดว่า
จะมีชีวิตที่ไม่เหมือนเดิม จะถูกยกให้เป็นเครื่องผลิตลูกบ้านคนอื่น ขอ
ไม่อยู่ต่อดีกว่า]

“...”

ศิริการรู้สึกกระอักกระอ่วนในใจ เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรที่ตัวเองยังมี
ชีวิตอยู่ หรือร้องไห้ให้กับเรื่องตรงหน้าดี แต่เขาก็รู้สึกเศร้า ตัวเขานั้น
ไม่เคยคิดไปตัดสินชีวิตคนอื่น หากฟังจากคำพูดของพ่อเขาในวันนี้กับ
ข้อความในโน้ตนี้ ถ้าเขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างนี้ เรื่องที่เกิดขึ้นก็คงเหมือน
ท้องฟ้ามันถล่มลงมาต่อหน้าต่อตาจริง ๆ

ศิริการตัดสินใจแล้วว่า จะซื้อโทรศัพท์มือถือใหม่ แล้วเก็บเครื่องนี้ไว้
ในลิ้นชักที่ลึกที่สุดแทน

เขาจัดการเปลี่ยนพาสเวิร์ดต่างๆ รวมทั้งแอปพลิเคชันธนาคาร เมื่อ
เข้าไปเห็นเงินในบัญชีตัวเองก็พบว่ามียอดเงินสดคงเหลืออยู่ประมาณ
ห้าแสนบาท...ถ้าใช้แบบงๆ ก็ใช้ได้เกือบสองปีเลยนะ!

เอาละ ทีนี้เขาก็มีเงินซื้อโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่โดยไม่ต้องใช้
บัตรเครดิตและไม่ต้องรบกวนที่บ้านแล้ว

เมื่อจัดการเรื่องที่สำคัญจนเบ็ดเสร็จครบถ้วนจึงกดเข้าไปใน
แอปพลิเคชัน Guru แล้วเริ่มค้นหาคำว่า [อัลฟา เบต้า โอเมกา]

ศิริการพบบทความมากมาย เขาตั้งต้นที่บทความด้านชีววิทยาก่อน
แล้วจึงไล่ไปยังประวัติศาสตร์และการเมือง ชายหนุ่มจมอยู่กับกองความรู้ใหม่

ที่พยายามยัดใส่หัวสมองให้ได้มากที่สุด กว่าจะรู้ตัวเวลาก็ล่วงไปเที่ยงคืนแล้ว
ศิรากรจึงวางโทรศัพท์มือถือแล้วเดินไปอาบน้ำเตรียมเข้านอน

ในระหว่างที่เขากำลังบ้วนปากหลังจากแปรงฟันเสร็จ กระจกเงา
ตรงหน้าก็เรียกความสนใจจากศิรากรอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขากวาด
สายตาส่องไปหน้าตัวเอง แม้หน้าของเขาในโลกเดิมและโลกนี้จะเหมือนกัน
แต่ก็มีส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อาจจะมิได้เพียงเขาคนเดียวที่รู้ว่ามันไม่เหมือน
ขนตาที่ประดับรอบดวงตาสีน้ำตาลเข้มนั้นยาวและหนากว่า หน้ารูปไข่ของเขา
ในโลกนี้ก็ดูจะเล็กกว่า หนวดตรงบริเวณคางก็แทบจะมองไม่เห็น เขาทวน
นึกถึงบทความด้านสรีระที่อ่านเจอ ว่าคนที่มีเพชรองเป็นโอเมก้านั้นจะมี
ใบหน้าที่ได้สัดส่วนเช่นเดียวกับอัลฟา หากแต่จะดูงดงามอ่อนหวาน
ชวนมอง อีกทั้งยังมีกระดูกที่เล็กกว่าคนที่มีเพชรองอย่างเบต้าหรืออัลฟา
จึงส่งผลให้มีรูปร่างสูงโปร่ง บอบบาง หรือตัวเล็ก...ศิรากรก็ลองมองข้อมือ
ตัวเอง ไซ้ ข้อมือเขาเล็กกว่าข้อมือเดิม แม้จะไม่มาก แต่ก็รู้สึกได้ว่ามัน
เล็กลง

พอคิดถึงตรงนี้ศิรากรก็รู้สึกวุ่นวายของเขานั้นเหนียวหนืดขึ้นมา
ชายหนุ่มก็ลองมองเป้ากางเกงของตัวเอง...เพศชายที่มีเพชรองเป็นโอเมก้า
จะไม่มีอสุจิในสารคัดหลั่งและไม่มีลูกอัณฑะ...

อืม...ก็...นะ...

ถ้าอยู่ในโลกเดิม เขาก็คือคนที่เปี่ยมพรหมันโดยสมบูรณ์ แต่โลกนี้
แม้ไม่มีอสุจิก็ไม่ได้เป็นหมันเพราะเขาท้องได้!!!

อืม...ว้าว...อืมมม

คำคิดนี้เขาค้นพบว่าพวงไข่น้อยน่ารักสองพวงที่คอยตามติดชีวิตเขา
มาตลอดยี่สิบห้าปีต้องอันตรายหายไประหว่างไร้ออกรอย นี่มันก็เจ็บปวดอยู่
เหมือนกันนะ...

ศิรากรสะดุ้งตื่นด้วยเสียงนาฬิกาที่เขาตั้งปลุกเอาไว้ เมื่อหยิบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมากดปิด ในหัวพลันนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ เรื่องสำคัญที่ทำให้คน
เพิ่งตื่นหายง่วงไปเป็นปลิดทิ้ง เขากดเข้าไปในแอปพลิเคชันปฏิทิน เมื่อเห็น

จุดสี่สัปดาห์ยาวติดกันเจ็ดวันในแต่ละเดือนก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา อย่างน้อยตัวเขาก่อนก็ยังคงช่วงเวลาีที่เอาไว้ จากการย่นดูข้ามปีทำให้คริการค่อนข้างแน่ใจว่าเขาีที่ตรงเวลาเสมอ

ถ้านับจากวันนี้ก็เหลือเวลาอีกสามอาทิตย์

คิดได้ดังนั้น เขาจึงหาเบอร์โทรศัพท์ของโรงพยาบาลที่เขาเคยไปแล้วรีบโทร.นัดแพทย์ทันที คิวเร็วสุดที่ได้มาคือวันอังคารหน้า...โอเค เมื่อจัดการเรื่องสำคัญเรียบร้อยแล้วเขาจึงลุกไปอาบน้ำแต่งตัว จากนั้นก็เสียเวลากับตู้เสื้อผ้าเกือบครึ่งชั่วโมง เพราะเสื้อผ้าของเขาคนเดิมนั้นแทบจะไม่มีตัวไหนใส่ไปทำงานได้เลย!

ส่วนใหญ่เป็นชุดลูกไม้สีขาวดำที่เขาใส่ทับกับเสื้อกล้าม ไม่ก็เสื้อยืดโคร่งโคร่ง กางเกงขายาวก็แหวกขึ้นมาถึงต้นขา กว่าจะเจอเสื้อเชิ้ตธรรมดาๆ ก็ร้อนห้องและทะไปหมด เขาต้องซื้อเสื้อผ้าใหม่ยกตู้!

โอเมก้าหนุ่มพับแขนเสื้อเชิ้ตขึ้น ก่อนสำรวจตัวเองอยู่หน้ากระจก เสื้อเชิ้ตสีขาวข้างคู่กับกางเกงสแล็กสีน้ำตาลอ่อน อืมมม พอไหว

เขารีบวิ่งลงไปข้างล่าง จึงเห็นแม่บ้านเตรียมข้าวต้มหมูอุ่นกำลังดี และน้ำผลไม้คั้นสดไว้ให้บนโต๊ะอย่างรู้เวลา คริการกินทุกอย่างตรงหน้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกระโดดขึ้นรถ ไม่ต้องบอกว่าจะไปไหน คนขับรถก็พาเขาออกจากบ้าน ขณะที่กำลังนึกสงสัยอีกฝ่ายก็ชิงบอกอย่างรวดเร็ว

“ท่านประธานโทร.มาสั่งผมตั้งแต่เมื่อคืนแล้วครับว่าวันนี้คุณหนูจะเข้าบริษัท”

คริการพยักหน้ารับ เขาทิ้งตัวลงบนเบาะหลัง หันมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อจดจำเส้นทาง ในหัวก็คิดถึงข้าวเช้าแสนอร่อยไปด้วย ชีวิตสะดวกสบายราวกับอยู่ในนิยาย ไม่ต้องรีบไปขึ้นรถสาธารณะ ไม่ต้องเบียดเสียดผู้คน ไม่ต้องคิดแม้แต่ว่าวันนี้จะกินอะไร สนใจแค่เรื่องของตัวเองก็พอ ถ้าเขาใช้ชีวิตแบบนี้มาทั้งชีวิต แล้วจู่ๆ มีคนมาบอกว่าต่อไปนี้จะใช้ชีวิตแบบนี้ไม่ได้แล้วนะ...เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะรับได้หรือไม่

แต่ในเมื่อตอนนี้คือตัวเขาเองที่อยู่ตรงนี้ ดังนั้นเขาขอทำให้มันดีที่สุดแล้วกัน

รถตู้แล่นเข้ามาจอดในบริษัท [อะคิราการพิมพ์] ที่มีป้ายชื่อโซว์เด่น เป็นสง่าสะดุดตา ด้วยเนื้อที่กว้างขวางประมาณยี่สิบไร่ ทำให้ที่แห่งนี้ดู รวากับเป็นอาณาจักรเล็กๆ แห่งหนึ่ง

คนขับรถวิ่งลงมาเปิดประตูให้ คิรการก้าวลงมาก่อนจะกวาดสายตา สำรวจรอบๆ เบื้องหน้าคืออาคารสำนักงานสูงลิ่วชั้นที่มีรูปร่างทันสมัยราวกับ มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบตลอดเวลา ถัดออกไปคือส่วนของโรงงานที่ยาวไกลสุดลูกหูลูกตา

คิรการพลอยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

เพราะรักการอ่านตั้งแต่เด็ก เขาจึงใฝ่ฝันอยากมีสำนักพิมพ์และ โรงพิมพ์เป็นของตัวเอง เขาเลือกเรียนสิ่งพิมพ์และต่อปริญญาโทด้าน บรรณารักษ์ที่ประเทศอังกฤษ แต่ยังไม่ได้ทำตามความฝันก็มาตายเอาเสียก่อน ไม่คิดว่าเลยว่ในโลกนี้ สิ่งที่เคยเพื่อฝันในวัยเด็กจะเป็นจริงขึ้นมา

ธุรกิจครอบครัวที่กำลังจะล้มละลายคือธุรกิจสิ่งพิมพ์ที่เขาว่าเรียนมา นั้นเอง!

ความกังวลใจลดลงถึงสองในสิบส่วน เขาก้าวยาวๆ เข้าไปในอาคาร ทันทีที่เข้าไปข้างใน หญิงสาวผมสั้นประจำหน้าตาสดใสก็รีบเข้ามาต้อนรับ เขาอย่างกระชับกระเฉง

“สวัสดีค่ะคุณคิรการ ฉันชื่อสารินนะคะ จะมาเป็นเลขาฯของคุณ นับตั้งแต่วันนี้ไปค่ะ”

“เอ่อ...” คิรการมีสีหน้างุนงง

“ท่านประธานโทร.มาสั่งไว้ตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ บอกว่าวันนี้คุณคิรการ จะเข้ามาที่บริษัท แล้วให้ฉันมาทำตำแหน่งนี้ คุณคิรการต้องการอะไร บอกสารินได้เลยค่ะ” น้ำเสียงเลขาฯสาวฟังดูนุ่มนวลเย็นสบายดูสบายน้ำ คิรการพยักหน้า นั่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนบอกความต้องการของตัวเอง

“พาผมชมออฟฟิศทีครับ”

“คุณคิรการจะพักดื่มน้ำหรือกาแฟก่อนไหมคะ”

“ไม่ครับ”

เธอพยักหน้าแล้วเริ่มแนะนำตำแหน่งและแผนกต่างๆ ในออฟฟิศ

ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง คิรากรก็เข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวชั้นบนสุดที่มีโต๊ะทำงานตัวใหญ่วางอยู่กลางห้อง

“นี่คือห้องของคุณคิรากรค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า เขาเดินไปดึงม่านมู่ลี่ขึ้นให้แสงแดดส่องเข้ามาในห้องที่ให้ความรู้สึกเหวอเฉาและอับชื้นนิดๆ เนื่องจากไม่ถูกใช้มาเป็นเวลานาน

“รับน้ำเปล่าหรือกาแฟดีค่ะ”

คิรากรยิ้มบางๆ “ขอน้ำเปล่าครับ และขอใบการเงิน เอกสารรายการเดินบัญชีธนาคาร เอกสารแสดงภาระหนี้ทั้งหมดของบริษัทด้วยครับ”

สารินเดินเข้ามาหาเขา ก่อนยื่นกระดาษแข็งแผ่นเล็กๆ ให้ “นี่เป็นยูสเซอร์เนมและพาสเวิร์ดของคุณคิรากรค่ะ ดิฉันให้ฝ่ายไอทีจัดการให้แล้ว คุณคิรากรสามารถเข้าไปดูเอกสารทั้งหมดของบริษัทได้เลยค่ะ ส่วนเอกสารตัวไหนที่ไม่ได้บันทึกอยู่ในระบบ เดี่ยวฉันจะนำมาให้ค่ะ”

“ขอบคุณครับ” คิรากรรับกระดาษแผ่นนั้นมาไว้ในมือ ก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะใหญ่ แล้วเปิดคอมพิวเตอร์ค้นข้อมูลที่เขาต้องการทันที

มีเวลาแค่สองเดือน จะรอช้าไม่ได้!

คิรากรเลือกกินขนมปังที่กินง่ายและกินได้รวดเร็วเป็นมื้อกลางวัน เพราะจิตใจทั้งหมดของเขาจดจ่ออยู่กับการเงินของบริษัท

เขารู้แล้วว่าทำไมธุรกิจร้อยล้านของตระกูลกำลังจะมีจุดจบที่ไม่สวยงาม แรกเริ่มเดิมทีบริษัทของเขาพิมพ์งานหนังสือให้กับกระทรวง เรียกได้เลยว่าเป็นรายได้หลัก แต่จู่ๆ ยอดซื้อจากกระทรวงก็หายไปพร้อมกับฝ่ายนั้น ได้บริษัทใหม่ที่ถูกใจกว่า เมื่อยอดของกระทรวงหายไป บริษัทของเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่า หนังสือในห้องตลาดถูกสื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีแย่งไปแทบไม่เหลือแล้ว เพื่อกอบกู้วิกฤต ประธานบริษัทจึงทุ่มเงินทั้งหมดให้กับไลน์ผลิตสำหรับตลาดบรรจุก้นๆ ทุ่มเงินไปกว่าสองร้อยล้านเพื่อขยายโรงงานและซื้อเครื่องจักรใหม่ๆ หวังให้ตลาดตรงนี้มาชดเชยรายได้ที่สูญเสียไป ทว่าเมื่อดูจากงบบริษัทแล้วนั้น เขาพบว่า

งานบรรจุภัณฑ์ที่ทางบริษัทผลิตถูกตีกลับมาจากลูกค้าเกือบทุกเจ้า ด้วยเพราะบุคลากรทำแต่งงานพิมพ์หนังสือมาตลอด ไม่มีประสบการณ์ในการทำงานบรรจุภัณฑ์เลย ผลก็คือขาดทุนย่อยยับ นอกจากงานจะส่งไม่ผ่านแล้ว ยังต้องเสียเงินในส่วนของการผิติดส่งงานให้กับลูกค้าอีกด้วย!

เรียกได้ว่าอยู่รอดมาถึงตอนนี้ก็เพราะสายป่านบ้านเขายาวล้นๆ แต่ยาวแค่นี้ก็มีวันหมด...

ศิริการยกมือขึ้นลูบหน้า เมื่อพลิกนาฬิกาข้อมือมาดูเวลาก็ต้องสะดุ้งโหยง กระเด็นตัวลุกขึ้นยืนตรง

เขามีนัดตอนหนึ่งทุ่ม นี่หกโมงสิบนาทียังไม่ได้ย้ายกันไปไหนเลย!!!

ว่าแล้วก็รีบปิดคอมพิวเตอร์แล้ววิ่งไปกระโดดขึ้นรถทันที

เมื่อนั่งอยู่บนรถ ศิริการก็เพิ่งรู้สึกของตัวเองนั้น...หิวมากกก เพราะมัวแต่จดจ่ออยู่กับเอกสารต่างๆ เลยทำให้ลืมหิวลืมเวลาไปหมด ตอนนี้อย่างไรก็ได้แต่นั่งลูบท้องโอดครวญอยู่ในใจ

คนขับรถก็เหมือนอ่านใจออก รีบเพิ่มความเร็วตรงไปที่ร้านอาหาร โดยที่ศิริการไม่ต้องบอกสักคำว่าเขาจะไปไหน

“ถึงแล้วครับคุณภวิศ” เจ้าของชื่อที่กำลังจับจ้องราคาเหล็กในตลาดบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเงยหน้าขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่างรถ เมื่อเห็นร้านอาหารอยู่ตรงหน้าก็เก็บโทรศัพท์มือถือใส่ในกระเป๋าเสื้อสูท ก่อนจะเปิดประตูรถก้าวลงไป ขยายเหยียดตรงเต็มความสูงร่ายแปดสิบห้าเซนติเมตร กล้ามเนื้อยืดหยุ่นอย่างคนออกกำลังกายสม่ำเสมอภายใต้เสื้อสูทสีดำสนิทพอดีตัวนั้น เสริมบุคลิกเจ้าของที่งามสง่าอยู่แล้วให้น่าหลงใหล และเมื่อรวมเข้ากับใบหน้าคมคายและดวงตาเรียวยาวแล้วนั้น ชายหนุ่มผู้นี้จึงดูโดดเด่นยิ่งกว่าใครทั้งหมด เขาเอื้อมมือไปติดกระดุมเสื้อสูทก่อนจะเดินเข้าไปในร้าน ผู้จัดการรีบเข้ามาทักทายเขาทันที

“สวัสดีครับคุณภวิศ คุณพฤทธิ์จองห้องไว้ให้ทางดำนั้ครับ” ผู้จัดการร้านเอ่ยชื่ออย่างคล่องปากราวกับรู้จักกันมานาน ภวิศพยักหน้าเดินตามผู้จัดการร้านไปยังห้องส่วนตัวห้องหนึ่ง ห้องนั้นมีผิงหนึ่งเป็น

กระจกใส่บานยาวใหญ่ จึงทำให้คนในห้องมองเห็นวิวแม่น้ำในยามค่ำคืน
บริกรเดินมาเลื่อนเก้าอี้อย่างรู้หน้าที่ ภาวนั่งลง ก้มลงมองที่นาฬิกาข้อมือ

ทุ่มตรง

เขาไม่เคยสาย

และก็คาดหวังให้อีกฝ่ายตรงเวลาเช่นกัน

นัยน์ตาเข้มนิ่งเล็กน้อยเมื่อเวลาล่วงเลยไปเป็นหนึ่งทุ่มห้านาที แต่ยังไม่
มีวีแววการปรากฏตัวของคุณชายโอเมก้าจากตระกูลละคร

ภวิศยกน้ำขึ้นจิบ วันนี้เขาแต่งตัวมาเต็มยศ เพราะจากที่เคย“สอง”
โซเซียลของอีกฝ่ายแล้วนั้น คุณชายโอเมก้าคนนี้ต้องบรรจงแต่งตัวตั้งแต่
หัวจรดเท้ามาอย่างแน่นอน การแต่งตัวที่ไม่สมกับอีกฝ่าย เขาถือว่าเป็นการ
ไม่ให้เกียรติกัน

เขาไม่ชอบโอเมก้า แต่ที่ยอมมาตามนัดหมายเพราะคิดจะมาเจรจา
ตกลงกันเรื่องแต่งงาน ภวิศตั้งใจว่าจะยกเงินห้าสิบล้านให้อีกฝ่าย เพื่อให้
การตกลงแต่งงานปากเปล่าจากผู้ใหญ่เป็นโมฆะ แล้วเขาจะทำให้อีกฝ่าย
เอาเงินมาใช้คืนให้พ่อของเขาแล้ว ทั้งที่จริงแล้วเป็นเงินในส่วนของภวิศเอง
เขาคิดว่านี่เป็นทางออกที่ดีที่สุด หนึ่งคือไม่หักหน้าตระกูลละคร
สองคือเขาไม่ต้องแต่งงาน

แผนนี้จะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อเขาให้อีกฝ่ายยอมมาเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด
ด้วย

แม้ตัวเขาจะเป็นอัลฟ่า แต่ในหัวไม่เคยมีวินาทีไหนที่คิดอยากจะ
แต่งงานกับโอเมก้าเลย โอเมก้าที่เขาพบเจอมานั่นล้วนเอาแต่ใจตัวเองอย่าง
ไร้ขอบเขต ด้วยเพราะสังคมที่ทำเหมือนโอเมก้าเป็นของล้ำค่า มีแต่คน
อยากได้มาครอบครอง โอเมก้าในสายตาเขาจึงเหมือนคนนิสัยเสีย

“เชิญครับ” เสียงผู้จัดการดังจากด้านนอก ก่อนที่ประตูห้องจะเปิด
ออก ร่วงสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสีฟ้าข้างพับแขนเสื้อขึ้นไปถึงข้อศอกเดินเข้ามา
ด้วยสีหน้าเป็นกังวล แต่มุกปากยังคงประคองรอยยิ้มน้อยๆเอาไว้ ทรงผม
สบายๆ ที่ได้รับการจัดแต่งใดๆ ทำให้ดวงหน้าดูกระจ่างใสราวกับเด็กหนุ่มที่
เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัย

ภวิศอึ้ง...การแต่งตัวของอีกฝ่ายดูสบายๆ ต่างจากเขาไปมาก และต่างจากที่เขาเคย“ส่อง”มากด้วย

อัลฟาหนุ่มลุกขึ้นยืนผายมือให้อีกฝ่ายนั่งตรงข้าม แม้ใบหน้าจะไม่ยิ้มแย้ม แต่ก็เรียบสงบไม่แสดงความไม่พอใจใดๆ ออกไปให้อีกฝ่ายรับรู้

“ผมต้องขอโทษจริงๆ ครับ พอดีที่ผมทำงานจนลืมเวลา ไม่ทราบว่าคุณชื่อ...”

ภวิศอึ้งอีกครั้ง รู้สึกเหมือนหนังตาเริ่มกระตุก...นี่กำลังทำเป็นไม่รู้จักรู้ชื่อเขาเหรอ ในแวดวงของตระกูลอัลฟาที่เป็นผู้นำในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ไม่มีทางที่ลูกหลานจะไม่รู้จักกัน โดยเฉพาะตระกูลภัทรโยธากับตระกูลอะคิราที่ผู้นำตระกูลทั้งสองฝ่ายต่างเรียกกันว่าเพื่อนรัก

“ภวิศครับ”

คุณชายโอเมก้าฝึกยิ้มกว้าง “ผมศิรากรครับ เรียกคุณก็ได้”

“ผมรู้จักคุณครับ”

“อ้อ...” อีกฝ่ายเพียงพยักหน้ารับน้อยๆ “ต้องขอโทษจริงๆ ครับ ที่ให้รอ สั่งอาหารหรือยังครับ”

“ร้านนี้เลิฟอาหารเป็นคอร์สครับ เดี่ยวสักพักอาหารคงมาเสิร์ฟ”

อีกฝ่ายชะงักก่อนจะยิ้มเก๋เขินเล็กน้อย

“คุณ...” จู่ๆ เขาสองคนก็พูดขึ้นมาพร้อมกัน ภวิศจึงผายมือให้ศิรากรเป็นฝ่ายเริ่มก่อน เขาเชยิบตัวเหยียดหลังตรง เพราะคาดว่าอีกฝ่ายน่าจะพูดเรื่องแต่งงาน

“คุณว่าห้องนี้เขาคิดน้ำหอมฉุนไปหรือเปล่าครับ”

หืม?

ภวิศขมวดคิ้ว “ไม่ครับ ถ้าจะได้กลิ่นก็เป็นกลิ่นฟีโรโมนของคุณ”

ศิรากรเบิกตากว้าง แล้วก้มลงดมตัวเองเล็กน้อย “อีกตั้งสามอาทิตย์กว่าผมถึงจะเข้าช่วงฮีทนะครับ เอ่อ...” ศิรากรอีกอึก “กลิ่นผม...รบกวนคุณหรือเปล่า” ดวงตาสีน้ำตาลไหม้ฉายแววหวาดวิตก ไหล่สองข้างห่อลงราวกับหนูแฮมสเตอร์ที่กำลังเจอภัย

ภวิศสายหน้า “คุณไม่ต้องห่วงครับ ผมกินยาทดอาการ¹ ก่อนมาพบคุณแล้ว”

สีหน้าอีกฝ่ายผ่อนคลายลง ก่อนจะขยับตัวหยิบตั๋บลับอะไรบางอย่างขึ้นมาเปิดดู เมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของภวิศจึงหยิบอีกตั๋บลับยื่นไปให้เขา

“ยาหม่องครับ กลิ่นแรงใช้ได้ ถ้ากลิ่นผมรบกวนคุณ ผมคิดว่าอันนี้อาจจะพอช่วยได้”

ภวิศสะกดกลิ่นอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นอยู่ในใจ เขาสบตาอีกฝ่ายด้วยสายตาดูดัน “คุณไม่ได้กินยาระงับฟีโรโมนก่อนมาเจอผมเหรอ”

ศรากรสายหน้าอย่างงุนงง

“คุณตั้งใจจะยั่วผม?”

คนตั้งใจยั่วเบิกตากว้าง ก่อนจะลาลึกน้ำลายจนต้องรีบคว้าแก้วน้ำขึ้นมาจิบ หลังจากพึกหายใจหายคอครู่หนึ่ง จึงรีบอธิบายรวดเร็ว “ผมกำลังปรับเปลี่ยนยาระงับฟีโรโมนใหม่ครับ เลยทำให้ไม่ได้กินมา ต้องขอโทษคุณจริง ๆ” ว่าแล้วก็ป้ายยาหม่องลงที่ข้อมือและหลังใบหูทั้งสองข้าง รวบรวมพยายามจะกลบกลิ่นฟีโรโมนของตัวเอง

แต่มันไม่ได้ช่วยเลยสักนิด เขายังมีกลิ่นยาหม่องลอยตลบอบอวลผสมอยู่ด้วย

“หรือที่ผมได้กลิ่นก็คือฟีโรโมนของคุณ”

ภวิศพยักหน้า ศรากรจึงเอายาหม่องมาป้ายตรงปลายจมูกทันที ก่อนจะขยับตัวถอยหนีเขาเล็กน้อย

“คุณ” ภวิศกล่าวเสียงเย็น “ฟีโรโมนไม่ใช่กลิ่นที่สามารถเอากลิ่นยาหม่องมากลบได้นะครับ”

“แต่พอได้กลิ่นยาหม่องผสมฟีโรโมนของคุณ ผมกลับรู้สึกสบายใจขึ้นครับ คุณพอจะรับกลิ่นนี้ไหวไหมครับ”

ประโยคสนทนายังไม่ทันถูกต่อ บริกรก็นำออร์เดอร์ฟานแรกมาเสิร์ฟ

¹ Rut คืออาการติดสัดของอัลฟา คล้ายกับช่วงการเป็นฮีทของโอเมก้า แต่จะเกิดขึ้นเมื่อโดนฟีโรโมนของโอเมก้ามากระตุ้นเท่านั้น

จมูกของบริกรขยับเล็กน้อยก่อนมีสีหน้าประหลาดใจเมื่อทั้งห้องเต็มไปด้วยกลิ่นยาหอม

หลังจากนั้นพวกเขาก็ก้มหน้าก้มตากินข้าวอย่างเงียบ ๆ ไม่มีใครพูดอะไรกันทั้งนั้นจนอาหารจานหลักมาเสิร์ฟ คิรากรจึงเป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดก่อนอีกครั้ง

“เงินห้าสิบล้านผมจะหามาคืนให้คุณครับ งานแต่งงานจะได้ไม่ต้องเกิดขึ้น ทางบ้านผมเป็นฝ่ายเริ่มปัญหานี้ก่อน ผมจะเข้าไปคุยกับคุณพ่อกับคุณแม่เอง ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ที่ทำคุณเดือดร้อน”

ไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรของมื้ออาหารนี้แล้วที่ภริศรู้สึกอึ้งและงุนงง เขาไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเปิดประเด็นนี้ก่อน ทั้งยังชัดเจน ไม่อ้อมค้อม และถ่อมตัว จนเขาถึงกับต้องคิดสรรหาคำมาตอบอยู่ครู่หนึ่ง

“งั้นก็ตกลงตามนั้นครับ”

คิรากรคลี่ยิ้มกว้าง ดวงตาโค้งเป็นพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว “ขอบคุณครับ”

ภริศเหมือนโดนรอยยิ้มพิมพ์ใจทำให้สับสนไปชั่วขณะ ข้อมูลต่างๆ ที่เขาหามาและให้เลขาฯของเขาหาให้มัน ไม่ได้ใกล้เคียงกับคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเลยสักนิดเดียว

ในขณะที่กำลังครุ่นคิดว่าเขาพลาดอะไรไปตรงไหน รู้ตัวเองอีกทีจานของหวานก็ถูกบริกรเก็บไป และได้เวลาบอกลากันและกัน

“ยังงั้นวันนี้ผมก็ต้องขอโทษที่ให้อร่อย และขอบคุณที่รับฟังคำขอของผมนะครับ” คิรากรย่ำเสียงนุ่มนวลแต่หนักแน่น ร่างสูงโปร่งโค้งให้เขาก่อนจะเดินขึ้นรถไป ทิ้งให้ภริศยืนมึนงงสับสนอยู่คนเดียว

หิวไว้ยัยย หิวว

คิรากรถอนหายใจออกมายาว ๆ ยาวมาก ๆ จนคนขับรถต้องเหลือบมองเขาผ่านทางกระจกมองหลัง ไม่รู้ว่ามื้ออาหารเมื่อครู่มันกดดันมากหรืออาหารที่มาเสิร์ฟมันน้อยเกินไปกันแน่ เขาถึงได้รู้สึกเหมือนเพิ่งจะกินไปได้แค่ครึ่งท้องเท่านั้น!

นึกถึงเหตุการณ์บนโต๊ะอาหารก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ นี่เป็นครั้งแรก

ที่เขาเจอกับอัลฟาตัวเป็นๆ จากข้อมูลที่เขาอ่านมาเมื่อคืน แม้ยาระงับฟีโรโมนและยากดรัทจะช่วยให้อ่านช่วงเวลานี้ไปได้อย่างปลอดภัย แต่ไม่ว่าอย่างไร อัลฟาก็ต้องได้กลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้า และโอเมก้าก็ต้องได้กลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาอยู่ดี เหมือนกับฝุ่นละอองในอากาศที่พวกเขาไม่สามารถหลบหนีได้ เพียงแต่ทำให้มันเบาบางลงเท่านั้น

อาจเพราะเป็นครั้งแรกที่เขาในร่างนี้ได้กลิ่นฟีโรโมนจากอัลฟา จึงรู้สึกได้ถึงกลิ่นจะชวนคันยุบยิบที่หัวใจให้รู้สึกวาบไหวแปลกๆ แต่ก็ฉุนมาก ตินะที่เขาแฉะซึบยาหอมก่อนมาถึงร้านอาหาร ไม่งั้นอาจไม่ได้พูดถึงสิ่งที่ตั้งใจไว้ออกไป แล้วเอาแต่มึนเบลอกับกลิ่นฟีโรโมนของอีกฝ่ายก็ได้

แต่ปกติเขาไม่ได้กินยาระงับฟีโรโมนแค่ช่วงฮีทเท่านั้นหรอก นึกถึงคำถามบนโต๊ะอาหารก็รู้สึกสงสัย พลันใบหน้าร้อนวูบวาบ

อืม...แต่ว่าเป็นกลิ่นที่ทรงพลังมากที่สุดที่เคยมี

ศิรากรเหลือบเห็นร้านก๋วยเตี๋ยวข้างทาง จึงรีบสั่งให้คนขับจอดรถทันที ขอกินก๋วยเตี๋ยวสักชามก่อนกลับบ้านแล้วกัน

เพราะศิรากรรวบรวมเป็นคนละคน ทำให้ภวิศลืมเรื่องสำคัญเสียสนิท เมื่อออกรถมาได้ไม่นานเขาจึงสั่งให้คนขับรถวนกลับไปร้านอาหารอีกครั้ง ร้านอาหารที่พ่อของเขาจองไว้ให้ มีหรือจะไม่มีคนของพ่อเขาคอยจับตาดู แล้วเอาไปรายงาน

เขาจะให้การพุดคุยในวันนี้หลุดไปถึงผู้เป็นพ่อไม่ได้เด็ดขาด

ในขณะที่กำลังร้อนใจ ทางตากก็ปรากฏภาพสีขาวสะอาดตา เขาหันไปมองก่อนจะขมวดคิ้ว ร่างสูงโปร่งภายใต้เสื้อยืดสีฟ้าข้างก้นนั่งเคียงลูกชิ้นจนแก้มตุง มองดูคล้ายหนูแฮมสเตอร์ที่กำลังกักตุนเมล็ดทานตะวัน เข้าไปในกระพุ้งแก้ม ภวิศสั่งให้คนขับรถจอดทันที เขาก้าวลงจากรถก่อนจะเข้าไปคว้าซื้อหม้ออีกฝ่าย

“เมื่อก่อนข้าวไม่อร่อยทำไมไม่บอกครับ”

คนกินข้าวไม่อร่อยกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะค่อยๆ กลืนลูกชิ้นลงคอ ภวิศเหลือบมองชามก๋วยเตี๋ยว ศิรากรเพิ่งจะกินลูกชิ้นไปไม่กี่ลูก

เส้นยังไม่ถูกจัดการ

“ไปครับ ไปกินให้อิ่ม” เขาดึงอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น มองตรงเข้าไปที่คนขับรถของคิรากร พักหน้าให้อีกฝ่ายขับตามรถเขาไป แล้วก็จับไอเมก้าในคราบหนูแฮมสเตอร์หัวโซ่เข้าไปในรถ

พวกเขากลับมาถึงร้านอาหารร้านเดิมอีกครั้ง แม้จะบอกว่าเป็นร้านอาหารที่เลิฟเป็นคอร์ส แต่ก็ยังมีเมนูอื่นๆ มาให้เลือก

คิรากรพิจารณาเมนูอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยถามบริการที่รอรับออเดอร์เสียงเบาว่า “ขอข้าวผัดหมูธรรมดาจานหนึ่งได้ไหมครับ”

“คะ...คะ!” พนักงานรับคําย่างงุนงง แต่ก็รีบนำออเดอร์ไปส่งให้กับห้องครัว

ภวิศลึงตาใส่อีกฝ่าย เขาถามออกไปเสียงเย็นเยียบ “ข้าวผัดหมู? นี่คุณกำลังเล่นสงครามประสาทกับผมหรือครับ”

อีกฝ่ายซ่อนตาสบเขาราวกับสัตว์น้อยตัวเล็กที่กำลังจุนมุม “ร้านนี้เขาห้ามสั่งข้าวผัดหมูหรือครับ”

“คุณงใจใส่ไหมครับ แก่ลิงกินก๋วยเตี๋ยวร้านเล็กๆ แก่ลิงสั่งข้าวผัดหมูในร้านระดับนี้ หรือคุณจะบอกว่าไม่รู้ว่ามีผมพูดเป็นสับประต”

คนโดนใส่ร้ายส่ายหน้าแรงๆ “ผมไม่รู้จริงๆ ครับ! แล้วการที่ผมจะกินอะไรที่ไหน มันเกี่ยวอะไรกับคุณครับ”

ภวิศชะงัก นัยน์ตาสีเข้มขึ้นกว่าเดิม...เกี่ยวสิทำไมจะไม่เกี่ยว หากพ่อเขารู้ว่าเลี้ยงข้าวว่าที่ลูกสะใภ้ที่พ่อทักท้อเองไม่อิ่ม แล้วปล่อยให้ไปนั่งกินก๋วยเตี๋ยวร้านเล็กๆ ไกลๆ นี่ละก็ เขาโดนพ่อเล่นแกล้งไม่เซ็นเอกสารสำคัญไม่ให้เข้าร่วมประชุมต่างๆ ในบริษัทแน่นอน! ภวิศเคยโดนอยู่ครั้งหนึ่งตอนที่เขาไม่ยอมไปดูตัวกับอัลฟาที่บ้านนัดไว้ให้ ขอบอกว่าปวดหัวเข้าขั้นประสาทจะกินเลยทีเดียว

“กินที่นี้ให้อิ่ม ถ้าอยากจะกินก๋วยเตี๋ยวร้านนั้นก็ค่อยมากินใหม่พรุ่งนี้ครับ!”

คิรากรอึ้ง หยิบตลับยาหม่องขึ้นมาดมเสียบๆ

เพราะความซุ่มเคืองใจเข้าครอบงำจนกระทั่งกลับมาถึงบ้าน ภวิศถึงเพิ่งนึกได้ว่าตนลืมเรื่องที่สำคัญมาก ๆ ไปอีกแล้ว เขาถอนหายใจซ่า ๆ อย่างยอมรับชะตากรรมที่จะเกิดขึ้นในพรุ่งนี้

ศิริกรนอนหลับไปด้วยความรู้สึกแค้นเคือง เขากินก๋วยเตี๋ยวแล้วมันผิตตรงไหน กินข้าวผัดหมูแล้วมันผิตตรงไหน ในเมื่อเมนูอาหารร้านนั้นไม่ว่าจะดูยังไงก็ไม่มีอะไรที่มันอยู่ท้องเลยสักนิด!!!

เขาหลับไปด้วยความซุ่มเคือง ตื่นมาก็ยังซุ่มเคือง แต่แล้วทุกอย่างก็สลายหายไปเมื่อเขาเห็นตัวเลขแจ้งเตือนมากกว่าหนึ่งร้อยบนแอปพลิเคชัน Tell N Talk

ศิริกรพบว่าชื่อแอดเคานต์ของเขาโดนคนแท็กเต็มไปหมด และสิ่งที่ทำให้เขาโดนแท็กก็คือ...

[เรื่อลุ่มในหนอง ทองจะไปไหน ทายาทสองตระกูลอัลฟากำลังเตรียมเข้าสู่งานวิวาห์]

แนบภาพชายหนุ่มสองคนกำลังเดินออกมาจากร้านอาหาร
นี่มันอะไรกันเนี่ย!!!